

Sygn. akt III KZ 4/17

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **P. N.**
skazanego z art. 156 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 13 lutego 2017 r.
zażalenia skazanego
na zarządzenie Przewodniczącej II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. II AKa [...], WKK [...] o odmowie przyjęcia kasacji

p o s t a n o w i ł:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W uwzględnieniu wniosku skazanego P. N. wyznaczono mu obrońcę z urzędu w celu sporządzenia kasacji od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt II AKa [...], ewentualnie opinii prawnej o braku podstaw do jej wniesienia. Wyznaczona obrońca poinformowała Sąd Apelacyjny w [...], iż nie znalazła podstaw do wniesienia kasacji. O tym stanowisku obrońcy zawiadomiono skazanego oraz poinformowano go, że w terminie 30 dni może wnieść kasację sporządzoną i podpisaną przez ustanowionego przez siebie adwokata.

Pismem z dnia 22 listopada 2016 r. skazany wystąpił o wyznaczenie innego obrońcy w celu sporządzenia kasacji, wywodząc, że poprzednio wyznaczona obrońca niesłusznie odmówiła sporządzenia tej skargi. Wniosek ten na podstawie art. 81 § 1b k.p.k. pozostawiono bez rozpoznania, po czym w dniu 30 listopada 2016 r. do Sądu Apelacyjnego w [...] wpłynęła osobista kasacja skazanego, który zadeklarował, że działa jako „pełnomocnik i obrońca we własnej sprawie”.

Skazanego wezwano do uzupełnienia w terminie 7 dni braku formalnego złożonej przez niego kasacji przez złożenie kasacji sporządzonej i podpisanej przez adwokata lub radcę prawnego, pod rygorem odmowy przyjęcia kasacji, którą sporządził osobiście.

W wyznaczonym terminie P. N. wspomnianego braku kasacji nie uzupełnił, natomiast nadesłał pismo, w którym domagał się „przyjęcia kasacji sporządzonej osobiście przez skazanego”.

Zarządzeniem z dnia 15 grudnia 2016 r., sygn. II AKa [...], WKK [...], Przewodnicząca II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. odmówiła przyjęcia sporządzonej przez skazanego P. N. kasacji od wyroku tego Sądu z dnia 29 września 2016 r., sygn. akt II AKa [...], właśnie z powodu nieusunięcia przez skazanego w określonym terminie braku formalnego kasacji.

Na to zarządzenie P. N. wniósł zażalenie, domagając się „przyjęcia kasacji sporządzonej własnoręcznie przez skazanego”, ewentualnie wyznaczenia innego obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania kasacji. Wywodził m.in., że jest „osobą pełnouprawnioną oraz obrońcą we własnej sprawie, natomiast prawo do obrony oraz wniesienia własnoręcznie sporządzonej kasacji przez skazanego wywodzi się wprost z Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej”, nadto, że „kasacja spełnia wymogi prawne i została wniesiona zgodnie z prawem, na podstawie prawnej art. 523 k.p.k.”

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Mimo odwoływania się do Ustawy zasadniczej, jak też do przepisów Kodeksu postępowania karnego skarżący najwyraźniej nie rozumie, że przy wnoszeniu kasacji obowiązuje przymus adwokacko-radcowski (art. 526 § 2 k.p.k.), co oznacza, że – pomijając prokuratora i tzw. podmioty specjalne – skargę ma jego rzecz powinien sporządzić i podpisać adwokat lub radca prawny. Wobec tego kasacja, którą osobiście sporządził, nie może zostać przyjęta i przedstawiona do rozpoznania Sądowi Najwyższemu. Wbrew twierdzeniu skarżącego, żaden przepis Konstytucji RP, w której zresztą brak jest regulacji odnoszącej się do zaskarżenia prawomocnego wyroku sądu, nie nakazuje innego

podejścia do tego zagadnienia, zaś procedura przeprowadzona w Sądzie Apelacyjnym w [...] była prawidłowa.

Jak wcześniej nadmieniono, skarżącemu zapewniono możliwość skorzystania z pomocy adwokata i nie zmienia tego okoliczność, że nie znalazł on podstaw do wniesienia kasacji. Są one w ustawie ujęte nader wąsko, mają charakter ściśle prawny, zatem na ich zaistnienie nie ma wpływu samo przekonanie skarżącego, że skazujący go wyrok nie jest prawidłowy. Wobec niewniesienia kasacji przez obrońcę z urzędu, P. N. poinformowano o możliwości złożenia kasacji sporządzonej i podpisanej przez obrońcę, którego powinien ustanowić we własnym już zakresie. Gdy skazany złożył kasację, którą sam sporządził, wezwano go do uzupełnienia braku formalnego, precyzując, na czym brak ten polega. Wobec bezskutecznego upływu terminu do dokonania tej czynności, prawidłowo odmówiono przyjęcia osobistej kasacji skazanego, wskazując jako podstawę decyzji art. 530 § 2 k.p.k., który nakazuje ją podjąć m.in., jeżeli zachodzą okoliczności, o których mowa w art. 120 § 2 k.p.k., tj., w razie nieuzupełnienia w terminie braku pisma procesowego.

Dodatkowo wobec postulatu skarżącego wyznaczenia mu kolejnego obrońcy z urzędu, który to wniosek błędnie został powiązany z przedmiotowym zażaleniem, celowe będzie nadmienić, że stosownie do utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego, niezgodność stanowiska przedstawionego przez wyznaczonego obrońcę z urzędu z oczekiwaniami, bądź poglądami skazanego nie może być podstawą wyznaczenia kolejnego obrońcy, zwłaszcza gdy nie widać, by obrońca pierwotnie wyznaczony nierzetelnie wykonał zleconą mu czynność. Zagwarantowanie skazanemu prawa do obrony nie może bowiem polegać na wyznaczaniu i opłacaniu z zasobów Skarbu Państwa kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania oczekiwanego przez zainteresowanego efektu. Odpowiadają temu uregulowania zawarte w art. 81 k.p.k., w tym w § 1b tej jednostki redakcyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

